

ПРЕЛОМЪ

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА ИДЕЙНОТО РУКОВОДСТВО НА СЪЮЗА НА МЛАДЕЖКИТЕ НАЦИОНАЛИСТИЧЕСКИ ЛЕГИОНИ (С. М. Н. Л.)

ТАЗИ КНИЖКА СЪДЪРЖА:

3

1. Ние и Македония.
2. Българският Великденъ — Бранникъ.
3. Социалната политика на фашистите — Ив. х. Желъзковъ.
4. Balilla — Инж. П. Куртевъ.
5. Слабостите на българският национализъм — Георги Марковъ.
6. Ликът на днешната боржуазия — Черноризецъ Хр.
7. Кризата — Камень Николовъ.
8. На кждѣ? — С. Х. — студентъ.
9. Редакционни вест.
10. Вътрешенъ прегледъ
11. Външенъ прегледъ

Редакция и администр. — Хр. Дановъ, 7 Варна
Отдѣленъ брой 4 лв. Год. абонаментъ 40 лв.

НОВО!

НОВО!

Поканватъ се почит. гражданство, студенти,
учащата се младежъ и гости на **ВАРНА** да
посетятъ новоотиритиятъ **Вегетариански**
ресторантъ, млѣкарница и баничарница

„ПРИРОДА“

ул. „6 септемврий“ № 30, срещу Данаилъ Мановъ

При идеална чистота, уютна и свѣтла
обстановка, добра мобилировка, вежли-
ва и учтивъ прислуга. много вкусни и
питателни ястия, при съвършено ни-
ски цени, ще извършите най-важната
функция за подържане на живота

храненито!

Тамъ се готви отъ **СПЕЦИАЛИСТЪ** вегета-
риански готвачъ съ най чисти масла каквито сж
вписани въ листа за ястията. Нѣма заблуждение.
Презъ целия день се сервираатъ разни яйчни и
млѣчни закуски. Всѣка сутринъ се сервира:
баница, топло млѣко и разни чайове.

**Цени на ястията отъ 3 лв.
до 9 лв. голѣма порция.**

Посетете и ще се увѣрите!

ПРЕЛОМЪ

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ НА ИДЕЙНОТО РУКОВОДСТВО НА С. М. Н. Л.

Книга	Редактира комитетъ	гл. ред. Ив. х. Желѣзковъ	Год.
3.	ВАРНА, МАРТЪ 1933 Г.		1.

НИЕ И МАКЕДОНИЯ

Зачестилитѣ на последъкъ убийства на ръководителитѣ на македонското освободително движение истикаха на преденъ планъ въпроса за становището на българската общественост по македонския въпросъ. Това е и желанието на македонската имиграция у насъ, изразявано, не еднажъ, чрезъ колонитѣ на в. „Македония“.

До събора въ Г. Джумая много отъ отговорнитѣ фактори и ръководители на нашата външна и вътрешна политика се извиняваха съ обстоятелството, че не имъ е било известно становището на цѣлата македонска имиграция. Днесъ, обаче, когато още не е изчезнало отъ съзнанието ни впечатлението отъ грандиозния македонски великъ съборъ, всѣко мълчание е пресъпление — когато пъкъ то иде отъ страна на управляващитѣ то е поражение и предателство.

Двубоятъ „Знаме“ — „Македония“ е характеренъ за случая фактъ.

Ние, обаче, се чудимъ на редакторитѣ на в. „Македония“ защо губятъ времето си да наливатъ вода въ бездънната бжчва на „Знаме“. Какво очакватъ тѣ отъ тоя двубой? Упомняне ли? Ние се съмняваме! Ние сме изгубили всѣка въра въ

поколѣнията, които ръководиха нашата политика както презъ балканската така и презъ европейската война. Какво опомняне може да се очаква отъ хора, които не знаяха че Македония е българска и я раздѣпиха на „спорна“ и неспорна? Не ли тѣ сжщитѣ въ 1913 г. на 16 юни сложиха собственоръчно подписа си върху смъртната присъда на Македония!

Младежъта при С. М. М. Н. Л. заява, че тя отдавна е скжсала съ това поражение минало и е тръгнала по свой собственъ пътъ. Отъ нейно гледище македонскиятъ въпросъ е неразривно свързанъ съ България и затова, именно, тя следи съ затаенъ дѣхъ и нескривани симпатии хода на македонското освободително движение. Нейнитѣ симпатии се засилиха още повече следъ събора въ Джумая.

Тя вѣрва че, следъ него, мъртвитѣ букви отъ бр. 139 на „Свобода или смъртъ“ гласещи, какво „В. М. Р. О. е на своя постъ. Тя не само ще се отбрънява отъ шпионитѣ и убийцитѣ отъ Белградъ, но и ще ги унищожи, непременно ще ги унищожи, безъ остатъкъ ще ги унищожи“, ще бждатъ удохотворени съ примѣра на дѣлото. Дано!

ВЖТРЕШЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Съборътъ въ Г. Джумая. — Състоялиятъ се въ срѣдата на миналия месецъ великъ Македонски съборъ, остави въ всички български срѣди незабравими впечатления. Неговото грамадно значение за македонското освободително движение и общо българската кауза въобще, ще бжде оценено много по-късно. Силата на ефекта може да се види още отъ сега. Противникътъ на македонската кауза, во главе съ кръга „Звено“ се помъчиха непосредствено следъ събора да замъглятъ неговия успѣхъ и неговата грандиозностъ, обаче, тоя пътъ, отровните имъ стрели забивани въ снагата на Македония не ще улучатъ никаква плячка.

Емигрантитѣ. — Нашитѣ предричания по отношение на емигрантскитѣ водачи се сбжднаха много по-рано отколкото очаквахме. Още съ първата си стъпка на родната земя тѣ започнаха да пѣятъ хвалебствия на нашата западна съседка. Вѣрни на основния евангелски принципъ: Да се отговаря съ добро на-стореното добро, тѣ намѣриха, че най-целесъобразната отплата за сторенитѣ имъ услуги отъ нашата западна съседка ще бждатъ хулитѣ и клеветата къмъ собствената имъ Родина. Та Тя действително отъ тѣхъ не може да очаква нищо по-добро. Престъпника къмъ Родината отъ древни времена до днесъ въ всички културни страни е бивалъ дамгосванъ съ дѣмгата на вечния позоръ. А у насъ? — У насъ тъкмо обрат-

ното. Предателътъ е кандидатъ за най-високитѣ държавни постове. Доказателства?! — Нима сж необходими? — Ако читателя не ни вѣрва достатъчно е да надзърне въ днешния министерски съветъ за да се увѣри напълно.

Чиновничеството. Унесени въ своитѣ ежедневни борби за надмощие и лични облаги управляващитѣ забравиха за неговото сжществуване. А днесъ то е единчката упора на нацията ни. Съ него, обаче, отъ освобождението до днесъ всички партии само сж спекулирали и демагогствували. Никога, обаче, демагогията и пренебрежението не сж вземали такива застрашителни и срамни размѣри както сега. Днешниятъ министъръ на финанситѣ само преди 20 месеца обещавахе, че ще даде разковничето за оправянето на нашитѣ финансии. И той действително не закъсна да го даде. Та то било много лесна работа, само че никой до сега не се бѣ сетилъ за него. Но г. Стефановъ е уменъ човѣкъ и го откри. И днесъ чиновничеството не остава освенъ да му благодари, за гдето той се погрижи да ги нагоди съобразно съ изискванията на модата — тѣжестъ срѣдно 40 кгр. и талия 38—40 см. Ако г. Стефановъ продължава да работи съ сжщото усърдие въ това направление скоро ще може да се похвали съ едно голѣмо откритие въ областта на анатомията — безкрѣвна операция върху стомаситѣ на чиновникитѣ и семействата имъ.

ВЪНШЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Примерътъ на Хитлера — Преди година, когато Адолфъ Хитлеръ декларираше предъ многобройнитѣ си слушатели, че ще служи безплатно на държавата, неговитѣ противници многозначително се подсмиваха смѣтайки, че единъ день и той ще тръгне по тѣхния пѣтъ. И тоя день дойде! за радостъ на приятелитѣ и последователитѣ му и за ужасъ на враговетѣ му. Още съ стѣпването си на канцлерския постъ Хитлеръ дебело подчерта, че между думитѣ и дѣлата му не ще има разлика. Той се отказа отъ своята канцлерска заплата. Въ Германия това събитие изненада само кж-согледитѣ противници на Хитлера, които и въ него виждатъ прояви на демагогия и лични смѣтки. У насъ, обаче, това невѣроятно събитие дигна голѣмъ шумъ, както въ левицата така и въ крайната десница. И всички дигатъ рамене и недоумѣватъ? И еднитѣ и другитѣ. Нещо невѣроятно е направилъ тоя „другарь бояджия“, крещятъ левитѣ — та защо не вземе примѣръ отъ другаря Сакаровъ, та нали само по тоя начинъ може да се служи на социалната революция — и това ми било националъ социалистъ? . . . Десницата е не по-малко възмущена. Мерейки съ нашенска мѣрка тя намира, че да се откажешъ отъ 12,000,000 лв. годишна заплата е нещо неизмѣримо съ нейния мащабъ и затова тя издаде своята тежка присъда — жестъ на демагогията? обаче, въ акта на Хитлера ние

виждаме единъ достоенъ за подражание примеръ, който на първо мѣсто трѣбва да се препоръча на г. Стефанова и на другаря Сакаровъ.

Абатъ Жанъ Хокъ осъденъ. — Председателътъ на Унгарския Национ. Револуц. Съветъ презъ 1918 год. абатътъ Жанъ Хокъ следъ своятъ 15 годишенъ емигрански животъ се е завърналъ въ родината си и е осъденъ на една година затворъ. Бедниятъ абатъ Хокъ, защо не се бѣ писалъ за български емигрантъ. Днесъ той не само, че не щеше да бжде въ затвора, но щеше да бжде приетъ отъ председателя на Н. С. и щеше да бжде сериозенъ претендентъ за министерски постъ. По тоя случай българската лига за защита на човѣка е протестирала най-енергично противъ варварската постѣпка на унгарцитѣ и е настоялатъ да взематъ примеръ отъ . . . културна България.

† Графъ Албертъ Апони. На 7 м. м. почина въ доста напреднала възраст голѣмия унгарски патриотъ и борецъ ревизионистъ графъ Албертъ Апони. Идея за ревизионизма и каузата на малцинствата и победенитѣ народи губятъ въ неговото лице най-крупния свой защитникъ. Неговото мѣсто дълго ще остане незаето, обаче, неговия примѣръ ще свѣти като ореолъ надъ делото на мира и ще ни въодушевява въ нашата борба за повече правда, човѣчностъ и миръ. Богъ да прости великия човѣкъ.

БЪЛГАРСКИЯТЪ ВЕЛИКДЕНЬ

Отъ Бранникъ.

„Богъ и България — единство въ двойна плътъ.
Богъ и България — на клетва ни зоватъ
И тая клетва ний предъ кръста ще дадемъ
За Нея да живѣемъ за Нея да умремъ“

(Изъ кървава пѣсень)

Измина се вече повече отъ половина вѣкъ отъ Великия день на възкресението на третото Българско Царство. Половинъ вѣкъ ни отдѣля отъ епохата на славното хероично минало! Минало за което и днесъ и следъ хилядилѣтия поколенията ще бждатъ длъжни да си спомнятъ съ чувство на гордостъ и признателностъ.

Та нима има по свѣтла дата за българския народъ отъ деня на подписването на Санъ Стефанския договоръ? 3 мартъ! Свѣтла дата! Повикъ за величие и храбростъ! 3 мартъ ореола на освободителнитѣ борби! 3 мартъ — идеала на младата възкрѣсваща България.

Половина вѣкъ ни отдѣля само отъ хероичнитѣ подвизи на борцитѣ отъ Шипка. Не повече отъ половина вѣкъ отъ безсмъртния подвигъ на великана Ботевъ и на безбройнитѣ подвизи на неизвестнитѣ борци за обединението и освобождението на българското племе.

Половина вѣкъ само ни отдѣля отъ свещената и свѣта епоха на епичинитѣ борби отъ епохата на нашето възраждане, а всичко вече е потънало въ мрака на забвението и отречанието. Тънемъ въ много по-гъстъ и убиващъ всичко свѣто-мракъ отколкото мракъ срещу който се бори хилендарския свѣтия.

Дни на отчаяние и обезвѣреніе царятъ днесъ надъ нашата

хубава и свидна Родина.

Борбитѣ за лично надмощіе и домагване никога не сж взимали по застрашителни и убийствени размери.

Мракъ и пустошь!

Безвѣрие и отрицание!

Бунтъ и грабителство!

Ето новитѣ идеали на българското племе. А какво стана съ заветния идеалъ за който нашитѣ бащи умираха по бойнитѣ полета съ втреченъ взоръ къмъ лазура на Егея и бѣло-снежнитѣ върхове на Шара и Пирина! Нима той е вече реализиранъ? Остарѣлъ? или пъкъ забравенъ? — О не, хиляди пжти не! Всрѣдъ мрака на убийствената партизанщина и всичко отричащия егоизъмъ изгрѣва зората на младата възраждаща се България.

Захвърлениятъ въ праха факелъ на националното осамосъзнаване е издигнатъ на ново отъ чистата десница на младата България. Съ него въ ръка тя подема смѣла и решителна борба срещу мрака и невежество.

Идеалитѣ на борцитѣ отъ предосвободителната епоха сж идеали на подрастващитѣ поколения!

Тѣ сж тѣхното вѣрую.

И въ деня, когато малцината истински българи, съ болка въ душа, ще си спомнятъ за погребания въ мрака на забвението 3 Мартъ, младитѣ българи,

отъ села и градове, сплотени и единни ще манифестиратъ своята мощъ, своята вѣра и своето желание за достигането тѣхния върховенъ идеалъ:

Вѣлика и обединена
България.

Тѣхниятъ шеметенъ ходъ, не ще може да бжде спрѣнъ ни отъ тъмнитъ сили на отрицанието ни отъ загубилитъ вѣра и въ себе си и въ народа си българиски държавници. Пжтя на млада България е ясенъ и предопредѣленъ. Това е пжтя на възхода и величието! По

тоя пжтя смѣло и неотклонно вървятъ борцитъ на С. М. Н. Л., които съ право и достойнство избраха за свой боевъ празникъ 3 Мартъ. Тѣхнитъ стоманени редици ежечастно се увеличаватъ и стѣгатъ за великата борба, която рано или късно ще настъпи.

Смѣло и самоувѣрено, съ пълното съзнание за голѣмата роля която сж натоварони да изигратъ, крачатъ бойцитъ отъ С. М. Н. Л.

Да върваме въ тѣхния успѣхъ и да се надѣваме!

СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА НА ФАШИСТИТЪ.

отъ Ив. х. Желѣзковъ.

Войната, наредъ съ голѣмитъ злини, които донесе, както на победенитъ така и на побѣдителитъ, донесе и нѣщо положително. Тя даде възможность на отдѣлнитъ нации да проявятъ своитъ добродетели и положителни качества, а сжщо така даде единъ нечуванъ до тогава тласкъ на техниката и индустрията; но което въ случая е най-важното това е че тя истика на преденъ планъ социалния въпросъ и го издигна като въпросъ надъ въпроситъ.

Следвоенната епоха е характерна съ своитъ епични борби въ името на човѣчността и социалната правда. Края на тия последнитъ и най-далновиднитъ политики и общественици мжно могаъ да предвидятъ. Борбата за повече хлѣбъ и социална правда е въ своя разгаръ. Тя разклати отъ основи

всички държави по свѣта, претендиращи за непогрѣшимостъ и вечность въ тяхната форма на политическо устройство. Свѣтътъ преживява тежка идейна криза. Много по страшна и опасна за свѣтътъ и човѣчеството, отколкото бушуващата днесъ стопанска и политическа такава. Борбата между трудътъ и капитала е борба за сжществуването на човѣшката цивилизация. Грѣшката сторена въ необятната руска земя, закупена съ цената на милиони човѣшки сжщества и вѣковни духовни и материални ценности, не стретна увлечения въ шеметния ходъ на прегрѣшенята старъ свѣтъ. Свѣтътъ бѣ и е предъ пропастьта. Духовната криза е обхванала всички слоеве на обществото и бунта на отчаянието, много по-страшенъ и ужасенъ, отколкото бунта

на глада и мизерията е неми-
нуемъ.

Свѣтътъ е въ идейна и ду-
ховна безпътница.

Живѣемъ всредъ непроглед-
ния мракъ на безидейността.

Би помислил човѣкъ, че пре-
дричаното отъ пророцитъ вто-
ропришествие е настъпило. Но,
всрѣдъ общия хаосъ и мракъ,
когато мислѣхме, че сме осж-
дени да преживѣемъ страшния
ужасъ на последнитъ си дни,
отъ лазурното небе на знойния
югъ дойде лжчтъ на надеж-
дата. Роди се спасителната за
човѣшката култура и цивили-
зация идея. Роди се фашизма.

Посрещнатъ съ насмешка и
недовѣрие отъ широкитъ на-
родни маси; заклеименъ съ
знака на реакционерството и
на службата на умирающия ка-
питализмъ отъ неговитъ про-
тивници, той преждевременно
бѣ осжденъ на смъртъ. Но ето
вече десетъ години отъ тогава
а той все още продължава да
живѣе и твори. Твори неумор-
но и печели умоветъ и сърца-
та на множество интелектуели,
средносъсловници и работници.
Италия, Германия, Унгария, Ав-
стрия а следъ тѣхъ и цѣлия
свѣтъ е вече заразенъ отъ „но-
вата“ болестъ.

Какъ стана това, че само нѣ-
колко години да бждатъ до-
статъчни за да се спечелятъ
сърцата на съмняващитъ се
и да се разколебаятъ против-
ниците? Кжде е ржковничето
на тая зараза? Ето въпросътъ,
който интересува днесъ свѣта
и вълнува нашитъ сърца и за-
нимава умоветъ ни. А тоя въ-
просъ има само единственъ от-
говоръ—това е правилното ста-

новище на фашиститъ по со-
циалния въпросъ. Социалниятъ
проблемъ, споредъ тѣхъ, е
проблемъ надъ проблемитъ. И
тѣ действително го разрешиха
съ една завидна яснота и спра-
ведливостъ.

На идеята за класова борба
и надмощие тѣ противопоста-
виха лозунга за класовото съ-
трудничество. На бунта—стро-
ителството. На безидейността
—здравата идея за господството
на нацията надъ отдѣлнитъ ин-
дивиди.

Но нѣщо, което е най-харак-
терно за въ случая, това е по-
разително сходство на практи-
ката съ доктрината. Между мър-
твата буква на декрета и жи-
виятъ примѣръ на дѣлото нѣма
и неможе да има разлика, за-
това, защото пжтя на фашист-
кото строителство е отъ дѣло-
то къмъ доктрината.

И затова, именно, първия фа-
шиски декретъ, който има връз-
ка съ социалната проблема дой-
де много по късно отколкото
постиженията на фашизма въ
областта на реалната социална
политика. Думата ни е за де-
крета отъ 3 априлъ 1926 из-
вестенъ подъ името Законъ за
юридическата дисциплина на
колективнитъ отношения въ
труда.

Въ тоя законъ е сложенъ на
разглеждане въпроса за синди-
катитъ, за колективнитъ дого-
вори за труда, за магистрату-
рата на труда, за локаута и
стачкитъ и най-сетне за про-
дължителността и интензив-
ността въ производството.

Ние ще се спремъ само на
ония клаузи на закона, които
сж резултатъ на социалната по-

литика на фашистите. На първо място тукъ стои, разбира се, въпросътъ за синдикатите. Тия последните вече сж поставени подъ контрола на държавата и имъ се дава едно съвършено друго отъ дотогавашното имъ предназначение. Отъ представители на организираниите въ партиите работници, синдикатите се превърнаха въ представители на работничеството и работодателите, работящи въ отделните браншове на народното стопанство. По тоя начинъ синдикатите отъ партийни се превърнаха въ национални. Организирането въ тяхъ работничество се занимава само съ чисто професионални въпроси и намира ефикасна защита въ стремежа си за справедливостъ и сносенъ животъ. Ръководството на тия синдикати е единствения компетентенъ факторъ по въпросите, които се отнасятъ до бранша, който тѣ представляватъ. А тѣ не сж рѣдко; така напримеръ на синдикатите е предоставено сключването на колективните договори за труда, за работното време, за празничната почивка, за извънработното време и пр.

Но въпреки всичкото добро желание отъ страна на ръководителите на работническите и работодателските синдикати, опасността отъ конфликти не е изключена, особено като се има предвидъ избухливия характеръ на материята съ която последните работятъ и насажданата съ вѣкове класова умраза, която въпреки всичкото си добро желание фашистите не можаха изведнѣжъ да премехнатъ и затова пъкъ нареди-

ха една съвършенна организация на работническото правораздаване. Принциплътъ на компетентността и тука е на преденъ планъ.

Апелатилниятъ съдъ действащъ като магистратура на труда се състои отъ единъ съдия и двѣма експерти, които сж вещи лица въ областта на стопанството и икономиката, и които не трѣбва да бждатъ нито направо нито косвено заинтересовани въ спора, който сж на товарени да разрешаватъ. Освенъ това, обаче, тѣ сж длъжни да присъждатъ справедливо като иматъ предвидъ интересите на работниците и тия на работодателите и като покровителствуватъ винаги върховните интереси на производството. (чл. 16 ал. 1).

Давайки една ефикасна защита на интересите на отделните съсловия и осигурявайки имъ сжщевременно едно справедливо и компетентно правораздаване фашизма не можеше да не се обяви рязко, но справедливо, противъ всички външни прояви на класовата защита. Чл. 18 категорично и ясно постановява „Локаута и стачката сж забранени“. И неможеше да се очаква друго становище. Веднѣжъ, застаналъ на базата, че личните интереси трѣбва да се подчинятъ на общите интереси на нацията, фашизма, трѣбваше и правилно, взема това свое решение.

Но най-важенъ актъ въ това отношение остава прочутата Харта на Труда (La Carta del Lavoro) законъ отъ 27 априлъ 1927 год. Хартата на труда ще остане единъ отъ най-свѣтлиите

пааметници на фашисткото строителство. Тя ще изиграе много по-голяма роль отколку прочута въ историята Велика харта на свободата. Нейното истинско значение ще бжде оценено едва следъ десетилѣтия. Нейнитѣ облаги, обаче, днесъ вече ползватъ и сгрѣватъ сърцата на италиянския работникъ. Тя съ право може да бжде наречена най-крупния актъ на социалното законодателство въ свѣта. Тя е една истинска Велика харта на труда и на сътрудничеството.

Още въ втория членъ на хартата намираме изразено становището на фашиститѣ къмъ труда, което е единственото засега правилно становището по тоя въпросъ. Тамъ е казано: „Трудътъ подъ всичкитѣ си организационни, изпълнителни, интелектуални, технически и ржчни форми е единъ социаленъ дългъ.“

Само така изразенъ, той, е покровителствуванъ отъ държавата“.

(Следва въ четвърта книжка)

BALILLA.

Отъ Инж. П. Куртевъ

Фашизмътъ, който си постави за целъ да установи единъ новъ политически строй, въведе възпитанието на младежта въ проблемъ отъ първостепенно значение.

Фашистка Италия не се задоволи съ провеждането на училищната реформа. Въ желанието си да поеме цѣлостното възпитание на младитѣ поколения тя положи въ началото на 1926 година основитѣ на Balilla, която обединява децата отъ осемъ до четиринадесетъ годишна възраст и Avanguardisti, която организира младежитѣ отъ четиринадесетъ до осемнадесетъ годишна възраст.

Balilla и Avanguardisti не сж само училищни спортни организации. Идеята, която вдъхновява тѣхното творчество е отъ морално естество — да насади въ душигѣ на младитѣ поколения чувството на дългъ къмъ нацията, да наложи фа-

шистката концепция за отношенията на личността и държавата, да подготви творческитѣ елементи, които утре ще градятъ бждащето на нацията. Само въ господството на тѣзи идеи въ цѣлата образователна и възпитателна система, фашизмътъ вижда възможноститѣ за формиране гражданина на новото общество, което ще възстанови моралното единство на нацията и ще събуди чувството за нейната историческа мисия. Религиозниятъ ентусиазмъ, който фашизма събуди въ душигѣ на италиянската младежъ, спаси Италия отъ политическа катастрофа и духовно разложение.

Членуването въ Balilla не е задължително, а е доброволно и за него се изисква съгласието на родителитѣ. Съвършено неоснователна е, следователно, критиката за насилието въ фашисткитѣ институти. Фа-

шизмътъ не може да не държи сметка за факта, че всѣка трансформация отъ духовно естество е актъ не на насилие а доброволенъ, съзнателенъ и искренъ. Фашистка Италия не пожела да изтръгне децата отъ влиянието на семейството съ насилие. Въ желанието си да запази хубавитѣ традиции на родителския авторитетъ и уважение, тъй дълбоко проникнали въ италианския народъ, нова Италия възприе принципа за родителското съгласие при записването въ Balilla. Успѣхътъ на Balilla всрѣдъ италианската младежъ е резултатъ не на насилието, а на доброволното възприемане новия режимъ отъ значителна частъ на обществото и на фанатичния ентузиазмъ и вѣра на младитѣ въ своя идеалъ. Насилието въ повечето случаи поражда обратни резултати.

Легионитѣ, кохортитѣ и центурнитѣ на Balilla сж едно инстинктивно приобщаване съ духа на най-славнитѣ периоди отъ историята на Италия. (Ripato Ricci).

Една отъ началнитѣ грижи на Balilla бѣше физическото възпитание на своитѣ членове. Следъ унищожаването на другитѣ спортни организации въ страната, обаче, Balilla се зае съ физическото възпитание на цѣлата школска младежъ за провеждане единство въ обучението и поставяне последното на модерни и научни начала се основа едно висше училище за подготвяне учители по физическо възпитание. Въ тази академия се приематъ младежи съ срѣдно образование, които

следъ като прекаратъ двегодишенъ задължителенъ и едногодишенъ факултативенъ курсъ придобиватъ права на учители по физическо възпитание.

При физическото възпитание на младежътъ Balilla винаги изхожда отъ принципа за хармоничното развитие на тѣлото и душата.

Balilla се зае също така и съ физическото възпитание на девицитѣ.

Чрезъ своята програма за физическо възпитание Balilla въведе гимнастическитѣ зали и спортни игрища като центъръ за физическо и духовно възпитание на младежитѣ, като мѣста където съгласно новитѣ педагогически методи ще се създаде една здрава и красива раса. Не присъжствуваме ли ние на възраждането идеята за старитѣ гърци и римляни? (Ricci).

Заслужава да се отбележи също така че на дѣлото на Balilla дѣлжатъ своето съществуване много библиотеки, читални, курсове, селски училища, вечерни училища, курсове по професионално образование и ориентировка, училища за неграмотни или полуграмотни, домакински училища, допълнителни курсове за практическо образование и пр. Въ своята просвѣтна дейность Balilla дава не само знания, но събужда също любовта къмъ отечеството и формира новия гражданинъ на възродена Италия. Въ тази своя дейность Balilla не се придържа въ книжното образование.

Balilla има за задача също да подготви предварително младежитѣ за армията като култивира въ тѣхъ преди всичко

чувството на абсолютна преданост и подчинение на нацията, както въ мирно време, така и въ време на войната.

Духът на самопожертвуванието предъ олтара на отечест-

вото и пламенният възторгъ на италиянската младежъ сж върна гаранция за великото дѣло на Bailla въ преустройството на Италия.

СЛАБОСТИТЪ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАЦИОНАЛИЗЪМЪ.

Отъ Георги Марковъ.

Вълната на следвоенното национално възраждане не можеше да не засѣгне и покрусената отъ две последователни катастрофи България. Но, догдето въ Германия, Италия, Унгария, Турция и други държави възродителниятъ национализъмъ още съ изникването си се оформи като едно единно народно движение, което бърже увлече, подчини народнитъ маси и ги насочи къмъ творчество, въ България следвоенниятъ национализъмъ още при появата си прояви две основни слабости, които и до днесъ парализирватъ живитъ му сили и задържатъ неговия възходъ, за нещастие на цѣлата нация. Тѣзи слабости сж разединението и бездействието.

Многобройни сж националистическитъ лагери въ България. Ние оставяме на страна довоеннитъ политически фракции съ националистически етикетъ (националъ-либералнитъ фракции), както и оформилото се напоследъкъ „национално движение“ на г. Цанковъ. Това сж партизански формации за които национализъмътъ е само етикетъ, който скрива пълната идейна празнота и пар-

тизанска сжщностъ.

Идентъ на национализъма бѣха подети отъ изникналитъ наскоро преди и следъ 9 юний 1923 година организации на запаснитъ офицери и подофицери, но скоро бѣха измѣстени отъ грубото професионално тѣсногърдие и рутинно словесно „родолюбие“.

Все около това време изникнаха родолюбивитъ организации Кубратъ и Родна Защита, които и до сега, когато кадритъ имъ сж вече безнадежно разпилѣни, не можаха да изяснятъ идейното различие помежду си, нито да оправдаятъ отдѣлното си съществуване, освенъ съ амбициитъ на два вожда, еднакво проявили негодността си да вдъхновяватъ и водятъ едно мощно националистично движение въ страната.

Сюзътъ на българскитъ фашисти даде временно юлюзията на едно по-смысленно съществуване, за да спре още на втората година вестника си и да не регистрира нищо повече отъ нѣколко идейни съмишленици въ по-голѣмитъ градове на страната.

Като една жалка безсмысли-

ца се яви въ нашия животъ национал-социалистическата партия на Хр. Кунчевъ, въ основата на която нѣма никаква националистическа идея, а само едно осъдително търгашество съ лозунгитѣ на Хитлера, копирани неудачно отъ нѣколко случайни „вождове“ безъ армия.

Като единъ синтезъ на зараждащитѣ се и умиращи националистически организации се яви фашистката Национална Задруга, която въ скоро време успѣ да създаде здрави фашистки центрове въ Русе, Шуменъ, Варна, Бургасъ, Ломъ и други градове и села на страната, проявяващи една свежа националистическа идеология и правилно фашистко действие. Но, въпреки всички усилия тая организация мжно преодолява фракционната разпокъсаностъ на българския национализъмъ и произходящото отъ нея безсилие.

Явното послѣдствие отъ неоправданото разпокъсване на националнитѣ сили е очебийната слабостъ на националистическото движение и неговата неспособностъ за творческо действие. Всичката деятелностъ на многобройнитѣ националистически организации се изра-

зява въ една безжизнена и старомодна патриотарска фразеология, която не може никога да зарази, а още по-малко да възпламени и увлече маситѣ.

А каква величава и благотворна задача стои предъ българския национализъмъ! Да повдигне падналия духъ на народнитѣ маси, да сплоти здравитѣ сили на нацията и да ги насочи въ борба за разгромяване на пагубното партизанство; да завоюва държавната властъ и чрезъ коренно преустройство на държавата да я спаси отъ явна гибелъ — ето близкитѣ задачи на българския национализъмъ.

Тѣзи задачи, обаче, той ще може да разреши, само ако ликвидира съ дветѣ си смъртни слабости — разединението и бездействието, произтичащи отъ идейна неизясненостъ. Днесъ национализъмътъ става дѣло и сила само чрезъ прѣкотото фашистко действие. Само възприемането на фашистката идеология отъ многобройнитѣ националистически организации ще ги изтръгне отъ безпътницата на словестното „родолюбие“ и ще ги насочи къмъ действие и творчество за благото на цѣлокупната нация.

ЛИКЪТЪ НА ДНЕСНАТА БОРЖУАЗИЯ.

Отъ Черноризецъ Хр.

Има една частъ отъ нашата сита отъ храна и питие интелгенция, която въ последнитѣ години се лута ту насамъ, ту патамъ, безъ целъ и смисълъ,

безъ пжтъ, безъ ясно опредѣленъ мирогледъ по духовнитѣ прояви на много странния обществовъ животъ. И понеже положението на нѣщата се сте-

коха тъй, че днесъ тази частъ отъ хора да дирижира и движи нашия духовенъ, политически и стопански животъ, ние виждаме катадневно трагичното загиване въ калъта и изчезване отъ лицето на земята на ценноститѣ и добродетелитѣ, на дѣлото и възхода, които единствени осмислятъ живота на създадения съ разумъ, сърдце и воля човѣкъ и които единствени сж въ състояние да го накаратъ съ Фауста да извика: „О, слънце, спри се! Животъ, ти си прекрасенъ!“

Дейността на разумния човѣкъ обикновено се проявява въ науката, изкуството и вѣрата.

И нѣма да сбъркаме, ако кажемъ, че тази частъ отъ хора не се приобщава нито съ наука, нито съ изкуство, нито пъкъ съ вѣрата. Тя се отнася къмъ тѣхъ плоско, безразлично и индиферентно. Иска да мине за учена, а е тъмна и неука. Иска да мине за компетентна въ областта на музиката, живописъта и изкуството, въобщо, а нѣма понятие отъ тѣхъ. Иска да мине за вѣрно чадо на църквата, а е нейния „блуденъ синъ“. И съ тѣзи си качества тази частъ отъ хора се явява предъ насъ съ своя истински ликъ и манталитетъ: животински стремежъ

за угаждане на плътта, който се проявява въ чревоугодничество, блудство и накити.

Интелигентъ! Това предполага служене преди всичко на истината. И достатъчно е да съпоставимъ значението на думата съ сегашнитѣ и „нови“ носители, за да видимъ голѣмата бездна, която ги дѣли, за да видимъ всичкото трагично съчетание помежду имъ, за да се убедимъ, че тѣ не сж интелигенция, че не сж носители на кристално чистата истина, че не се въодушевяватъ отъ служението на правдата и справедливостта, на себеотричението и готовността за служба на ближнитѣ, а вършатъ въ обществото онака работа, която вършатъ въ пчелнитѣ кошари „голѣмитѣ бръмбари“. Но за туй пъкъ и въ нашата страна става единъ завои и се заражда съ грандиозенъ корень едно ново и силно движение, което ще постъпи съ „голѣмитѣ бръмбари“ тъй, както съ тѣхъ постъпватъ малкитѣ и трудолюбиви пчелици. А за отношенията на тѣзи огоени сити отъ храна и питие хора къмъ другитѣ човѣци, за тѣхния моралъ, слабо е да се каже, че той е *homo hominis lupus est*, че той е единъ вълчи моралъ.

КРИЗАТА

Отъ Каменъ Николовъ.

Като последица отъ разстройството на мировото стопанство и нарушеното равновѣсие между производството и консумацията, подсилени отъ измѣне-

нитѣ психологически, економически и политически условия следъ Великата война, кризата засѣгна, безъ изключение, всички почти воювали или невою-

вали държави.

До като, обаче, причинитѣ за кризата могатъ да се смѣтатъ за универсални, то срѣдствата за отстранението ѝ трѣбва да бждатъ различни за различнитѣ страни: — съобразно тѣхния стопански строежъ и психологическитѣ особености на народитѣ. За жалость, тази толкова проста истина не може да се разбере още отъ нашитѣ бивши и настоящи управници, които вървятъ по западноевропейски образецъ, като просто копиратъ вземанитѣ мѣрки въ чужбина, безъ да искатъ да знаятъ, както за особеноститѣ на нашето стопанство, така сжщо и за особеноститѣ на нашия народъ. И за това, кризата вмѣсто да намалява, се разширява като нанася поражения които, ако не се взематъ о време мѣрки за предотвратяването имъ, ще струватъ после много жертви на и безъ това измжчения български народъ.

До като назападъ кризата е индустриална и центра на тежестъта е безработицата у насъ кризата е въ земеделското производство и центра на тежестъта задълженията. Следователно, вземанитѣ мѣрки у насъ и въ чужбина следва да бждатъ диаметрално противоположни, и трѣбва да се изразяватъ главно въ координиране интереситѣ на разнитѣ стопански съсловия, а не въ бруталната фаворизация на едно съсловие или на една само класа.

Единъ погледъ върху нашата стопанска политика е достатъченъ да ни убеди, че всичко е нагледно за създаването на една „национална“ тежка индустрия, и че цѣлия нашъ народъ е принуденъ да понася тежки жертви за да охранва една шепа паразитни индустриалци. Че това е така се вижда отъ следнитѣ числа:

Индекси за ценитѣ на едро по групи стоки (1926 г. 100)

	Растител. произх. храни	Животин. произх. храни	Текстил. материали	Строит. матер.	Гориво	Индустр. разни	Общъ индексъ
1926 г.	100	100	100	100	100	100	100
1927 г.	104.7	97.6	95.5	105.9	102.	104.1	102.4
1928 г.	114.4	98.3	99.2	108.1	98.7	122.4	109.8
1929 г.	109.3	112.4	101.1	123.1	98.9	152.6	117.
1930 г.	74.9	85.8	83.7	116.6	92.1	141.	94.6
1931 г.	58.1	68.4	70.4	98.4	89.4	125.7	79.1
1932 г.	57.2	59.6	66.9	92.6	90.4	100.1	72

Отъ даденитѣ цифри се вижда, че индустрията не е засегната у насъ отъ кризата по отношение на ценитѣ. Сжщо така не е засегната, нито въ производството, нито въ пласмента

тъй като нашата индустрия е продала въ страната презъ 1921 г. стоки за 80,600,000 лв. зл., а презъ 1930 год. за 240,000,000 лева златни и за 4,300,000 лв. зл. и 8,500,000 лв.

зл. презъ сжщитѣ години въ чужбина.

Засегнато е изключително земеделіето и свързанитѣ съ него отрасли и понеже занимаващитѣ се съ земеделіе представляватъ 80% отъ българския народъ и тѣхнитѣ намаляли приходи не имъ позволяватъ нормална дори консумация, явява се затягането и въ другитѣ отрасли на нашия стопански животъ — занаятитѣ и индустрията.

Какво прави правителството при една такава ясна диагноза за положението? Въмѣсто да поеме единъ решителенъ економически и финансовъ курсъ на изравняване стопанскитѣ и данъчни привилегии и да наложи съответнитѣ и справедливи жертви на всѣко съсловие, вмѣсто да координира и подчини интереситѣ имъ предъ общия интересъ на нацията — безсилно и неспособно, то се плъзга по диагонала, и съ палиативи или чужди копия влошава още повече положението.

Намаляването на чиновническитѣ заплати и пенситѣ влече следъ себе си неминуемо намаляване и на консумацията отъ страна на чиновницитѣ и пенсионеритѣ, тъй че, освенъ психологическитѣ поражения въсредъ чиновничеството и пенсионерството тази „мѣрка“ на управницитѣ, нищо друго нѣ-

ма да донесе.

Безогледното пѣкъ намаление на кредититѣ отъ страна на държавнитѣ банки, частнитѣ банки, популярнитѣ банки и земеделѣлскитѣ кооперации, още повече влошаватъ работата, като затягатъ и безъ това затегнатото стопанско мъртвило.

Направенитѣ вече „опрощения и намаления“, както и проектиранитѣ такива, около които ставатъ сега голѣмитѣ демагогски турнири на нашитѣ общественици — бивши и бждащи — съвсемъ подбиха кредита и днесъ е подвигъ да се намѣрятъ нѣколко хиляди лева заемъ.

Попаднало въ центъра на този дяволски кръгъ, правителството представляващо една вече стара система, седи безпомощно и не знае какво да прави.

А кризата отъ материална започва вече да се превръща въ психологическа. И всички здрави устои въ душата на българина, поради безсилието и некадърността на българската партизанска система, започватъ бавно да се рушатъ.

Ще дочакаме ли окончателното разрушение съ скръстени ржце? Или ще поведемъ решителна борба за спасението на българския народъ? Къмъ Васъ бойни български младежи отправямъ този въпросъ!

НА К Ж Д Ъ!

Отъ С. Х. — студентъ.

За народитѣ днесъ има само два пътя: фашизмътъ или комунизмътъ. Среденъ пътъ нѣма. Това трѣбва да се разбере отъ всички, особено отъ тѣзи, които смѣтатъ, че съ „закръпки и нови звучни имена ще могатъ задържа съвременната агонизираща вече партизанска система. (г. Проф. Цанковъ и неговото „народно“ движение!)

Две системи днесъ се борятъ за надмощие: фашистката и комунистическата. И затова най-парливия въпросъ е: на кждѣ? Човѣчеството е застанало на кръстопътъ — къмъ Римъ или Москва? Къмъ фашизма или къмъ комунизма? Дали по пътя на упорития трудъ, дисциплината, класового сътрудничество, реда, свободата, благоденствието и мира или по пътя на разрушението, робството, концентрационнитѣ лагери, чеката, разстрелитѣ, глада, мизерията и смъртъта? Дали България да бжде една цвѣтуща страна, въ която всѣки спокойно да вади своя хлѣбъ и да развие способноститѣ си или пъкъ една страна, въ която човѣкъ се третира като „материалъ на революцията“, като безсловесно животно?

Примѣритѣ сж предъ очитѣ ни: Римъ и Москва. Въ Италия цѣлия народъ поддържа една система и благославя създателя ѝ, който направи най-анархистичния и буенъ народъ дисциплиниранъ, волеви и гордъ водачъ къмъ нови съотноше-

ния, къмъ новъ редъ, къмъ ново разпредѣление на правата и задълженията, редъ, здраво закрепостенъ вече въ съзнанието и кръвта на поколенията; редъ който се държи само на желанието на италианския народъ. Ако, обаче, въ Русия се махне червената армия и чеката, съветския режимъ подъ напора на всенародното негодувание и умраза, нѣма да изтрае дори и половинъ день! Защото великия руски народъ се насити вече на „революцията“, на „равенството“ на „братството“ и е вече до полуца отъ пролѣтата кръвъ и даденитѣ милиони жертви.

Пътищата сж ярко очертани: Възходъ! Благоденствие! Миръ! Благополучие!—това е фашизма.

Мизерия! Кръвъ! Подъ! робство! Безправие!—това е комунизма.

И затова ние, младото поколение, което не иска да види Родната земя въ пламъцитѣ на една страшна гражданска война — революция и не иска българския народъ да бжде подложенъ на кръстнитѣ мъжки на които е подложенъ Руския народъ; ние, будната и волева българска младежъ, се нареждаме решително подъ свѣтлото фашистко знаме съ фанатичната увѣреностъ, че подъ него най-добре изпълняваме върховния дългъ къмъ своя народъ!

Да живѣе фашизма!

Смъртъ на комунизма!

РЕДАКЦИОННИ ВЕСТИ

■ Идеиният инструкторъ на С. М. Н. Л. и редакциония комитетъ на списание „Преломъ“ изказватъ своята голѣма благодарностъ на проф. Enrico Damiani и г-нъ Merighi главенъ секретаръ на парламента въ Римъ за готовността съ която се отзоваха на молбата имъ да ги снабдятъ съ необходимата имъ литература.

■ Instruttore del'idea Nazionale di S. J. N. L. et il Comitato redazione della Rivista „Prelom“ fanno ill sua grande ringraziamento del proff. Enrico Damiani et S. Merighi segretario generale del parlamento a Roma, per la volontà quall hanno sviluppato di mandarla la letteratura necessaria.

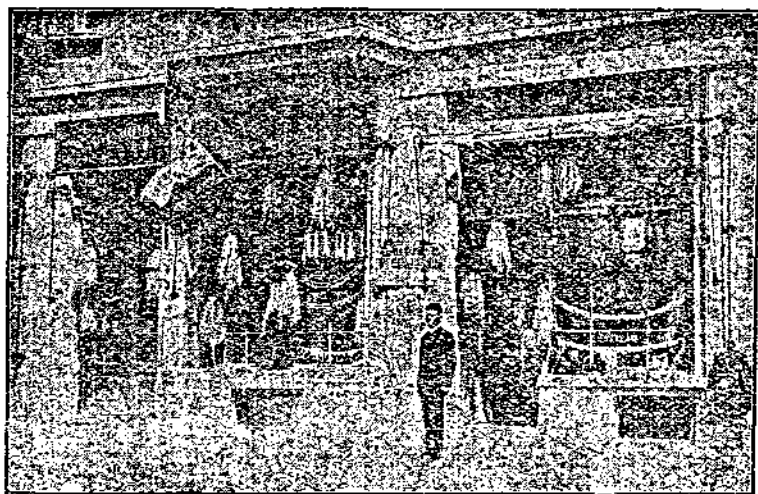
■ Съобщава се за сведение на г. г. легионитѣ водачи, че на ония отъ тѣхъ, които до 15 мартъ не се отчетатъ предъ касиера на Р. К. г. Н. Ангеловъ ул. Ив. Асенъ № 2 за 1 и 2 книжка на сп. „Преломъ“ и за брошурата „Българино помни Ньонъ“ № 4 на списанието не ще имъ се испрати.

■ Касиера разпраща разписки за събиране абонамента

по пощата, умоляватъ се господарите, да бждатъ така добри и се издължатъ предъ раздавача.

■ Окураженъ отъ добрия приемъ, който намира списанието Р. К. реши издаването и на библиотека сп. „Преломъ“. Наскоро ще излезе първия № 1 на библиотеката „Българскиятъ националенъ въпросъ“ отъ Г. Марковъ (Плѣвенъ). На издължилитѣ се до 1. IV. абонати ще се испрати даромъ.

■ Получи се въ редакцията ни книгата „Паневропа и балканска федерация“—(идеи или реализация) отъ Д-ръ К. Манчевъ. Книгата е написана на увлекателенъ езикъ и отъ нея лжха едно дълбоко разбиране на третиранитѣ въпроси, които автора разглежда съ вещина и опитност. Найценното въ тая книга е нейната искреностъ и пълната изчерпателностъ. Книгата съдържа 276 стр. фор. $\frac{1}{8}$ и е на достъпна цена 80 лв. Затова заслужава да бжде прочетена отъ всѣки.

1-ВА ВАРНЕНСКА РЕСНАРСКА РАБОТИЛНИЦА
на

Христо К. Петковъ

Варна, ул. Царъ Борисъ 16

Изработва всички видове ресни за мебели, за маси и кре-
вати, пердета, за абажури, разни шнурове и ширити за ме-
бели, портрети, абажури, комплекти пискюли за хавлии и др.
Триколовни ленти за юнаци и колоездачи, пожарникарски
пагони, платнени коланчета. Продажба на прежди, памуци,
конци за бродерия Д. М. С. и за шевъ „Синджиръ“ марка,
американски машини за транспиранти и акуратното имъ пос-
тавяне по домоветъ.

Приематъ се поръчки за всичко за Варна и провинцията на
едро и дребно.

Ц Е Н И У М Ъ Р Е Н И.

Българи,
абонирайте се за бойния органъ на Българската Националис-
тическа Младежъ

В-къ „Преломъ“

Единичния безпартиенъ младежки вестникъ и вѣренъ изрази-
тель на чувствата и настроението на българската младежъ.
Год. абонаментъ 30 лв. Отдѣленъ брой 2 лева

Адресъ: София — „Криволакъ“ 11.

ТЕКСТИЛЪ

Анц. дружество за памучко прѣкачество и тъкачество

ВАРНА

Капиталъ лв. 30,000,000 напълно внесенъ

ПРЕДЛАГА:

Платна български бѣлени и небѣлени.
Оксфорди, цвѣтни аладжи, докуми и др.

Производство на собственитѣ му
тъкачни фабрики въ Варна

Телефони: 332 и 170 За телеграми: „ТЕКСТИЛЪ“

КЪНЧО ПЕТРОВЪ

Желѣзарски и бояджийски стоки.
Дървенъ материалъ за каруци.

ПРЕДСТАВИТЕЛЪ

на вжглища за ковачи, тухлари
и индустриалци и др.

РУСЕ, ул. „Николаевска“ № 57

За телеграми: Кънчо Петровъ Телефонъ № 143